

**การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน
ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์**
**Product Development from Cotton Sarong Saraps of The Local
Weaving Group Ban Tiew Subdistrict,
Lom Sak District, Phetchabun Province**

อภิชาติ สุวรรณชื่น^{1*}, สุภาพร บางใบ¹, ชนิตร์น ผึ้งบรรหาร² และจิตราทิพย์ บุญพิทักษ์³
Apiachat Suwanachuen^{1*}, Supaporn Bangbai¹, Chanirat Phungbunhan² and Jitratip Bunpitak³

¹สาขาวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

¹Occupations and Technology, Faculty of Agricultural and Industrial Technology,
Phetchabun Rajabhat University

²สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

²Home Economics, Faculty of Agricultural and Industrial Technology,
Phetchabun Rajabhat University

³คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม

³Communication Arts, Siam University

*Corresponding author E-mail: apichat.suw@pcru.ac.th

Received: April 26, 2023; Revised: December 1, 2023; Accepted: December 18, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ และความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวต้องการให้พัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายในด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์ประเภทของใช้ ได้แก่ หมอนอิง และกล่องกระดาษทิชชู และผลิตภัณฑ์ประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย ได้แก่ ของใส่โทรศัพท์มือถือ และกระเป๋าถือ โดยผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายนั้น ต้องมีสีแดงเข้ม นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในภาพรวมต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ทั้ง 2 ประเภท อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24$) ผลการศึกษายังพบว่าสมาชิกของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว สามารถผลิตชิ้นงานและเข้าใจกระบวนการผลิตชิ้นงานทุกขั้นตอน และสามารถคำนวณกำไรต้นทุน ตั้งราคาขายสินค้า สามารถประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม เพื่อจำหน่ายทั้งผ่านช่องทางออนไลน์และออฟไลน์ได้

คำสำคัญ: การพัฒนาผลิตภัณฑ์, ผ้าชิ้นคั่นฝ้าย, กลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน

Abstract

The objectives of this research were to develop products from scraps of sarong separated by cotton of the local weaving group, Ban Tiew Subdistrict, Lom Sak District, Phetchabun Province. And consumer satisfaction with products made from cotton sarong scraps of the local weaving group, Ban Tiew Subdistrict, Lom Sak District, Phetchabun Province The target group is there were

200 tourists who came to visit Tai Lom Walking Street. The results of the research found that Tourists want to develop products from cotton sarong scraps in terms of product types, such as cushions and tissue boxes. And souvenir/souvenir products such as mobile phone cases and handbag the product is made from scraps of sarong separated by cotton. Must have original color Tourists were overall satisfied with the development of products from cotton sarong scraps of the local weaving group, Ban Tiew Subdistrict, Lom Sak District, Phetchabun Province, for both types, at the highest level ($\bar{X} = 4.24$.) The results of the study also found that Members of the local weaving group, Ban Tiew Subdistrict, can produce pieces and understand every step of the production process. And can calculate profit and cost set the selling price of the product Able to promote the group's products to sell both through online and offline channels.

Keywords: Product Development, Cotton Sarongs, Local Weaving Group

บทนำ

จากภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจของประเทศ ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ประสบปัญหา ความยากจน รัฐบาลจึงได้ประกาศสงครามกับความยากจนโดยจัดให้มีโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อให้แต่ละชุมชนได้มีส่วนร่วมในการสร้างกิจกรรมที่อาศัยศักยภาพของคนท้องถิ่น ในการใช้วัตถุดิบจากทรัพยากรท้องถิ่นและนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้าสู่สากล โดยรัฐบาลจะเข้าช่วยเหลือในด้านความรู้สมัยใหม่และการบริหารจัดการ เพื่อเชื่อมโยงสินค้าจากชุมชนสู่ตลาด ทั้งในและต่างประเทศ (สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอเมืองระยอง, 2563) ซึ่งโครงการนี้มีวัตถุประสงค์ของโครงการที่สำคัญคือ ส่งเสริมรายได้ให้กับชุมชน และพัฒนาคุณภาพของผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ตรงตามความต้องการของผู้บริโภค เพื่อส่งเสริมทางด้านการตลาดของผลิตภัณฑ์ให้เป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย และสร้างความมั่นใจให้กับผู้บริโภค ในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ชุมชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ เน้นให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมุ่งให้ความสำคัญของการนำภูมิปัญญาชาวบ้าน และทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาพัฒนาและสร้างมูลค่าของผลิตภัณฑ์ให้สูงขึ้น มีคุณภาพ มีจุดเด่น มีเอกลักษณ์ มีการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนให้เข้มแข็งพึ่งตนเองได้ สร้างงาน สร้างรายได้ (สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม, 2546, น. 1)

ซึ่งการทอผ้าถือเป็นงานหัตถกรรมอันล้ำค่าของไทย แต่ในปัจจุบันผ้าทอท้องถิ่นที่มีมาตั้งแต่โบราณกลับไม่ค่อยได้รับความสนใจและไม่ให้ความสำคัญกับการทอผ้ามากนัก ขาดการกระตุ้นให้ผลิตผลงานที่มีคุณภาพ หรือช่างฝีมือขาดการแข่งขันทางความคิด และการผลิตผ้าทอกระจายอยู่ทั่วไปไม่มีแหล่งรวม จึงทำให้ในวันผ้าทอจะค่อย ๆ สูญหายไประหว่างรุ่นต่อรุ่น นอกจากนี้ ยังพบว่าการสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้ากลุ่มนี้ยังไม่ได้เท่าที่ควร เห็นได้จากผลการสำรวจของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในปี 2556 รายงานว่าสินค้ากลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งมีอยู่ประมาณ 163,827 ราย เป็นผู้ประกอบการในระดับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 163,500 ราย ก่อให้เกิดปริมาณการจ้างงานสูงถึง 666,092 คน (ร้อยละ 66.6) แต่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้เพียง 7.8 หมื่นล้านบาท (ร้อยละ 31.2) ในขณะที่ผู้ประกอบการขนาดใหญ่ซึ่งมีเพียง 327 ราย (ร้อยละ 0.2) สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้กว่า 1.6 แสนล้านบาท (ภักดีลา ธนบุรณนิตพัทธ์, 2564) ซึ่งจังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นอีกหนึ่งจังหวัดที่มีความหลากหลายของกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ร่วมกัน จึงทำให้มีวัฒนธรรมที่หลากหลายแตกต่างกันออกไปในแต่ละพื้นที่ ซึ่งการแต่งกายก็จะแตกต่างกันออกไปในแต่ละพื้นที่ ซึ่งเพชรบูรณ์เป็นอีกหนึ่งจังหวัดที่มีการทอผ้าใช้เองตามบ้านเรือน และผ้าทอของจังหวัดเพชรบูรณ์นั้นมีหลายชนิดแบ่งตามการใช้งาน มีทั้งผ้ามัดหมี่ ผ้าขิด และผ้าพื้น ทอจากไหม ฝ้ายและใยสังเคราะห์ ซึ่งผ้าทอเพชรบูรณ์แบ่งตามเขตภูมิศาสตร์วัฒนธรรมจะแบ่งเป็นสองเขตคือผ้าทอในเขตอำเภอตอนบนได้แก่อำเภอหล่มเก่า อำเภอหล่มสักและอำเภอเมือง กับผ้าทอในเขตอำเภอตอนล่างได้แก่อำเภอหนองไผ่ อำเภอวิเชียรบุรี อำเภอวังโป่งและอำเภอศรีเทพ ผ้าทอในแต่ละเขต มีลักษณะเฉพาะตัวที่โดดเด่นสวยงาม ผ้าที่ทอในเขตอำเภอหล่มเก่า อำเภอหล่มสัก มีลักษณะเด่นที่สีและเทคนิคการทำ

ลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์คือวัตถุดิบ จะใช้ฝ้ายและไหมที่ผลิตในครัวเรือน สีที่ใช้อยู่มีสีธรรมชาติซึ่งจะใช้สีที่นุ่มนวล มีสีคราม สีน้ำตาล เป็นต้น เทคนิคการลงลาย จะใช้การมัดหมี่และใช้ด้ายต่างสี ส่วนในเขตอำเภอตอนล่าง มีลักษณะคล้ายกับสิ่งทอในภาคอีสาน จะมีหลากสี และโครงสร้างของผ้าที่ใช้เป็นผ้านุ่งจะต่างกัน ซึ่งผ้าทอพื้นบ้านในแต่ละอำเภอต่าง ๆ นั้น เป็นภูมิปัญญา และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน (เยาวภา โตสงวน, 2565) การทอผ้าของจังหวัดเพชรบูรณ์ส่วนใหญ่เป็นการทอด้วยกี่กระตุก วัสดุที่ใช้ในการทอจะเป็นเส้นใยธรรมชาติและเส้นใยสังเคราะห์ เช่น ไหม ฝ้าย กัญชง และไหมประดิษฐ์ โดยการทอส่วนใหญ่จะเป็นการทอแบบมัดหมี่ และการทอแบบยกดอก โดยลวดลายส่วนใหญ่เป็นลายดั้งเดิม และลวดลายประยุกต์ (พิพิธภัณฑสถานมหาวิทยาลัยนเรศวร, 2551) ซึ่ง“ชิ้นหัวแดงตีนก่าน” หรือ “ผ้าชิ้นคันฝ้าย” เป็นผ้าชิ้นชนิดหนึ่งที่มีเอกลักษณ์ในการทอลาย กรรมวิธีมัดหมี่น้อยใหญ่สลับ เส้นด้ายสี นิยม 5 สี คือ ครั่ง (แดง) คราม (น้ำเงิน) เข(เหลือง) เขียว และดำ ลวดลายมัดหมี่จะมาจากการดำรง วิถีชีวิตของชาวไทหล่มที่ผูกพันกับศาสนาพุทธ การใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายพึ่งพาธรรมชาติ คือ ลายต้นผึ้งมาจาก ประเพณีการแห่ต้นผึ้ง ลายโนปั่นฝ้าย ลายดอกกระเจียวในท้องถิ่น ลายพระยานาค ลายเพี้ยง (กระเบื้องคว่ำ-หงาย) เป็นต้น ภาพชิ้นหัวแดงตีนก่านปรากฏอยู่ในจิตรกรรมฝาผนังวัดศรีมงคล (นาทราย) ตำบลวังบาล อำเภอหล่มเก่า ซึ่งมี 2 แบบ คือ หัวชิ้นมัดย้อมลายดวงกลม โทนผ้าสีครั่ง และลายหัวแดงตัวขึ้นโทนคราม (เยาวภา โตสงวน, 2559) ตรงกับถนอมล วรรณ (2562) กล่าวว่า “ภูมิปัญญาบนผ้าผืนงาม ของชาวไทหล่ม” ผ้า หนึ่งในผลงานศิลปะที่ถ่ายทอดเรื่องราว วัฒนธรรม รวมถึงอัตลักษณ์ของชนพื้นเมืองของแต่ละพื้นที่ ซึ่งจังหวัดเพชรบูรณ์ก็ได้มีการนำเอาผ้ามาถ่ายทอดและแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของพื้นที่ถิ่นที่โดดเด่น “ผ้าชิ้นคันฝ้าย” หรือ ชิ้นหัวแดงตีนก่าน ชิ้นหมี่คันน้อย ชิ้นหัวแดง ชิ้นตีนก่าน อัตลักษณ์แห่งผ้าทอของชาวไทหล่ม โดยใน 1 ผืน ประกอบด้วย 3 ส่วนหลัก ได้แก่ “หัวชิ้นที่มีสีแดง” ตัวชิ้นที่มีสีที่ประกอบด้วยลวดลายสวยงามหลากหลาย และตีนชิ้นที่เป็นลายก่านลวดลายขวางกับตัวขึ้น อันเป็นที่มาของ “ผ้าชิ้นคันฝ้าย”

สิ่งที่กล่าวมานั้นคือผลิตภัณฑ์ผ้าทอพื้นบ้านที่ถือว่าเป็นปัจจัยพื้นฐาน ในการตอบสนองความต้องการของมนุษย์ ด้านปัจจัยเครื่องนุ่งห่มเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีความหมายต่อชาติพันธุ์และมีคุณค่าความงาม ที่ได้รับการสืบทอด จากบรรพบุรุษมาหลายชั่วอายุคน กลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ก็เช่นกัน โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงสมัยก่อนต้องเรียนรู้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทอผ้า และต้องทอผ้าชนิดต่าง ๆ ขึ้นเพื่อใช้ในชีวิตประจำวันของตนเอง เช่น ผ่าสไบ ผ่าขึ้น ผ่าขาวม้า ธงประดับ ฯลฯ และสิทธิชัย สมานชาติ (2553) กล่าวว่า ผ้าชนิดต่าง ๆ นั้น มีคุณค่าทางเศรษฐกิจและทางวัฒนธรรมในตัวเอง ดังนั้นในปัจจุบันจึงกลายมาเป็นสินค้าทำรายได้ และสร้างอาชีพเสริมให้กับคนในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับ สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ (2561) กล่าวว่า การพัฒนาสินค้าสิ่งทอจากการออกแบบบนพื้นฐานของความคิดเชิงสร้างสรรค์และเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม โดยได้จากการศึกษาค้นคว้า หาความรู้ และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาสินค้าได้อย่างเป็นระบบ และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้จริงกับกระบวนการผลิต เพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์และตรงกับความต้องการของผู้บริโภค เพื่อนำเข้าสู่ตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ซึ่งจากการลงพื้นที่สำรวจกลุ่มทอผ้าของนักวิจัย นักวิจัยได้รับทราบปัญหาจากประธานกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ มักจะพบปัญหาด้านวัสดุเหลือทิ้งที่มีจำนวนมาก เช่น เศษผ้าชิ้นคันฝ้ายที่เหลือทิ้งจำนวนมาก ผลิตภัณฑ์จำหน่ายไม่ได้ เพราะตัวของผลิตภัณฑ์ไม่ค่อยทันสมัย จึงไม่เป็นที่นิยมของคนทั่วไป จึงมีความต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ผ้าชิ้นคันฝ้าย หรือ “ชิ้นหัวแดงตีนก่าน” ซึ่งที่ผ่าน ๆ จากปัญหาดังกล่าวมาข้างต้นนั้น จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ผ้าชิ้นคันฝ้าย ของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ให้ได้รับการรับรอง และเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ และสร้างรายได้ให้กับกลุ่มทอผ้า และคนในชุมชน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวนทั้งสิ้น 200 คน โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มเป้าหมาย แบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sample)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชุด ซึ่งแต่ละชุดแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

- แบบสอบถามชุดที่ 1 แบบศึกษาความต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบ ผ่าน Google Form ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน

ตอนที่ 2 สสำรวจพฤติกรรมและความต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

- แบบสอบถามชุดที่ 2 แบบสำรวจความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบ ผ่าน Google Form ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลนักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน โอกาสในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์จากผ้าทอพื้นบ้าน สถานที่ที่ท่านมักจะเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ผ้าทอพื้นบ้านมากที่สุด เหตุจูงใจที่ท่านเลือกซื้อผลิตภัณฑ์จากผ้าทอพื้นบ้านมากที่สุด และปัญหาที่ท่านคิดว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอพื้นบ้านไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควรเนื่องจากสาเหตุใด

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดคะแนนคำตอบอัตราส่วนประมาณค่าไว้ดังนี้

5	=	พึงพอใจมากที่สุด
4	=	พึงพอใจมาก
3	=	พึงพอใจปานกลาง
2	=	พึงพอใจน้อย
1	=	ไม่พึงพอใจ สมควรมีการปรับปรุง แก้ไข

กำหนดเกณฑ์ และแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยไว้ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00	คือ	มีความพึงพอใจมากที่สุดต่อผลิตภัณฑ์
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20	คือ	มีความพึงพอใจมากต่อผลิตภัณฑ์
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40	คือ	มีความพึงพอใจปานกลางต่อผลิตภัณฑ์
ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60	คือ	มีความพึงพอใจน้อยต่อผลิตภัณฑ์
ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80	คือ	มีความไม่พึงพอใจ สมควรมีการปรับปรุง แก้ไขต่อผลิตภัณฑ์

3. การดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 เพื่อศึกษาความต้องการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้าย ของนักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม ช่วงวันเสาร์ที่มีการจัดถนนคนเดินไทหล่ม ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ถึง เดือนธันวาคม 2563

ระยะที่ 2 ดำเนินการสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้าย ตามความต้องการของนักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม นำแบบร่างผลิตภัณฑ์ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน พิจารณาและให้ข้อเสนอแนะ ผู้วิจัยปรับแก้ผลิตภัณฑ์ต้นแบบตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และดำเนินการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เพื่อนำผลิตภัณฑ์ที่ได้ไปศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้าย

ระยะที่ 3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้าย นักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม ช่วงวันเสาร์ที่มีการจัดถนนคนเดินไทหล่ม ดำเนินการระหว่างเดือนเมษายน ถึง เดือนมิถุนายน 2564

4. การสร้างเครื่องมือวิจัย

การสร้างเครื่องมือวิจัยและทดสอบเครื่องมือ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามของ (ดวงพร ตั้งวงศ์, 2554) มาเป็นต้นแบบ และทำการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา วารสาร ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทาง ในการสร้างแบบสอบถาม

4.2 สร้างแบบสอบถามตามแนวทางที่ได้ศึกษา

4.3 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักท่องเที่ยว ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเป้าหมาย จำนวน 30 คน เพื่อทดสอบและหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alfa Coefficient) ของ Cronbach (สุภาพ ฉัตรภรณ์, 2544) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.91 ซึ่งแสดงว่าแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นสูง จึงสามารถนำแบบสอบถามนี้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้

5. การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อมูลแล้วจึงวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ดังรายละเอียดดังนี้

5.1 ปังัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม วิเคราะห์หาค่าความถี่ และค่าร้อยละ

5.2 พฤติกรรมและความต้องการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มนักท่องเที่ยวในบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ใช้วิธีพรรณนาประกอบตาราง

5.3 การสำรวจความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มนักท่องเที่ยวในบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยแสดงค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ดังนี้

ตอนที่ 1 การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มนักท่องเที่ยวในบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มนักท่องเที่ยวในบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคและความต้องการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มนักท่องเที่ยวในบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ของนักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มพบว่า นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มคิดเป็นร้อยละ 66.5 เป็นเพศหญิง เป็นกลุ่มที่มีช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 35.5 คิดเป็นร้อยละ 72.5 มีสถานภาพโสด ร้อยละ 53.5 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และร้อยละ 39.5 ประกอบอาชีพรับราชการ และมีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 15,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 24.5 ซึ่งนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม มีความต้องการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มนักท่องเที่ยวในบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 1 สรุปความต้องการในการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้าย

การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้าย	ความต้องการในการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้าย
1. การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้าย	ด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์
2. ประเภทของผลิตภัณฑ์ - ประเภทของใช้ - ประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย	หมอนอิง, กล่องกระดาษทิชชู ของใส่โทรศัพท์มือถือ, กระเป๋าถือ
3. สีสันทันของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายที่ต้องการพัฒนา	ดั้งเดิมของเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้าย

จากตารางที่ 1 พบว่า นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม ต้องการให้พัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายในด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์ โดยแบ่งเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทของใช้ ได้แก่ หมอนอิง กล่องกระดาษทิชชู และผลิตภัณฑ์ประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย ได้แก่ ของใส่โทรศัพท์มือถือ กระเป๋าถือ โดยสีที่ใช้เป็นสีดั้งเดิมของเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายเป็นสีในการพัฒนาผลิตภัณฑ์

ผลความต้องการในการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายของกลุ่มนักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีความเหมาะสมและตรงต่อความต้องการนักท่องเที่ยวที่ ผู้วิจัยได้ออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายประเภทของใช้ 2 ผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ละ 4 รูปแบบ ประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย 2 ผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ละ 4 แบบ และนำเสนอแบบร่างผลิตภัณฑ์ต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้คัดเลือกแบบร่างของผลิตภัณฑ์แต่ละประเภท ประเภทละ 2 รูปแบบ

แบบร่างผลิตภัณฑ์ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแบบร่างตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และทำการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบประเภทของใช้ 2 ผลิตภัณฑ์ ได้แก่ หมอนอิง กล่องกระดาษทิชชู และผลิตภัณฑ์ต้นแบบประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย ได้แก่ ของใส่โทรศัพท์มือถือ กระเป๋าถือ แล้วนำต้นแบบผลิตภัณฑ์ทั้ง 2 ประเภทส่งให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินผลงานต้นแบบอีกครั้ง ในเรื่องของคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ ประโยชน์การใช้สอยของผลิตภัณฑ์ รูปแบบของผลิตภัณฑ์ สีสันทันและลวดลายของผลิตภัณฑ์ และความแปลกใหม่ของผลิตภัณฑ์ และปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งก่อนผลิตขึ้นงานจริง

ภาพที่ 1 ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายประเภทของใช้:
ผลิตภัณฑ์หมอนอิง, และผลิตภัณฑ์กล่องกระดาษทิชชู

ภาพที่ 2 ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายของที่ระลึก/ของชำร่วย:
ผลิตภัณฑ์กระเป๋าทู, ผลิตภัณฑ์ซองใส่โทรศัพท์มือถือ

ตอนที่ 2 การศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

การศึกษาคความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า นักท่องเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มร้อยละ 77.5 เป็นเพศหญิง เป็นกลุ่มที่มีช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 50.5 คิดเป็นร้อยละ 80.5 มีสถานภาพโสด จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 54.4 ประกอบอาชีพรับราชการ คิดเป็นร้อยละ 58.0 และมีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 53.0 และศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายประเภทของใช้ และประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย ในเรื่องของคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์ เกี่ยวกับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ประโยชน์การใช้สอยของผลิตภัณฑ์ รูปแบบของผลิตภัณฑ์ สีสันทและลวดลายของผลิตภัณฑ์ และความแปลกใหม่ของผลิตภัณฑ์ ซึ่งสามารถสรุปผลการศึกษา ได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ภาพรวมความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้านตำบลบ้านดัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ผลิตภัณฑ์	$\bar{X}$	ระดับความพึงพอใจที่มีต่อผลิตภัณฑ์
ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายประเภทของใช้	4.27	มากที่สุด
ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย	4.20	มาก
รวม	4.24	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า โดยภาพรวมนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม มีความพึงพอใจต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้านตำบลบ้านดัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ทั้ง 2 ประเภท อยู่ในระดับมากที่สุดต่อผลิตภัณฑ์ ($\bar{X} = 4.24$)

ตารางที่ 3 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม ที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้านตำบลบ้านดัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ แต่ละประเภท (n = 200)

ผลิตภัณฑ์	$\bar{X}$	ระดับความพึงพอใจที่มีต่อผลิตภัณฑ์
ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายประเภทของใช้		
- กล่องกระดาษทิชชู	4.33	ความพึงพอใจมากที่สุดต่อผลิตภัณฑ์
- หมอนอิง	4.20	ความพึงพอใจมากต่อผลิตภัณฑ์
ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายประเภทของที่ระลึก/ ของชำร่วย		
- ของใส่โทรศัพท์มือถือ	4.20	ความพึงพอใจมากต่อผลิตภัณฑ์
- กระเป๋าถือ	4.19	ความพึงพอใจมากต่อผลิตภัณฑ์

จากตารางที่ 3 พบว่า นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มมีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายประเภทของใช้ (กล่องกระดาษทิชชู) อยู่ในระดับมากที่สุดต่อผลิตภัณฑ์ ($\bar{X} = 4.33$) และมีความพึงพอใจในระดับมากต่อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายประเภทของใช้ (หมอนอิง) ($\bar{X} = 4.20$) ส่วนผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ของใส่โทรศัพท์มือถือ และกระเป๋าถือ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มมีความพึงพอใจในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20$) และ ($\bar{X} = 4.19$)

อภิปรายผล

1. การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า จากการศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มส่วนใหญ่มีความต้องการให้พัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้าย ประเภทของใช้ และประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย โดยให้มีการพัฒนาด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์ให้ทันสมัย และต้องเป็นผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายที่มีสีดั้งเดิม ซึ่งผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มไปออกแบบผลิตภัณฑ์ประเภทของใช้ 2 ผลิตภัณฑ์ ได้แก่ หมอนอิง กับกล่องกระดาษทิชชู และประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย 2 ผลิตภัณฑ์ ได้แก่ ของใส่โทรศัพท์มือถือ กับกระเป๋าถือ เพื่อให้ตรงตามความต้องการของผู้บริโภคมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ กิ่งกานต์ ปฏิบัติ และคณะ (2561) กล่าวว่าการศึกษาพฤติกรรมของผู้บริโภคไม่ว่าจะเป็นคนเดียว เป็นกลุ่ม หรือแบบองค์กร มีความจำเป็นอย่างมากต่อการพัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์ ว่าการเลือกซื้อ การเลือกใช้ และการใช้สินค้าเป็นอย่างไร ซึ่งรวมถึงการบริการ แนวคิด หรือประสบการณ์ต่าง ๆ ที่สามารถทำให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจตามความต้องการได้ และในการพัฒนาหรือออกแบบผลิตภัณฑ์นั้น ควรที่จะมีการเปลี่ยนแปลงใหม่ออกสู่ตลาดเสมอ ต้องมีการพัฒนารูปแบบของสินค้าอยู่ตลอด นอกจากนี้ผู้ผลิตยังควรยึดคุณภาพของผลิตภัณฑ์และความซื่อสัตย์ต่อลูกค้า แม้ว่าการออกแบบผลิตภัณฑ์จะเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องคำนึงถึงความแปลกใหม่และทันสมัย แต่บางครั้งเรายังสามารถนำสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราหรือสิ่งที่สังคมกำลังเร่งรณรงค์ในเวลานั้น มาใช้ในการออกแบบด้วยเช่นกัน (ดวงพร ตั้งวงศ์, 2554) และสอดคล้องกับ พรลภัส พิบูลโกคาสมบัติ (2562) กล่าวว่า การออกแบบผลิตภัณฑ์ เป็นเรื่องที่สำคัญ รูปแบบผลิตภัณฑ์ที่สวยงาม ทันสมัย จะยิ่งช่วยดึงดูดให้ลูกค้าอยากใช้สินค้า และเลือกซื้อผลิตภัณฑ์

2. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม มีความพึงพอใจต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้านตำบลบ้านดัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ทั้ง 2 ประเภท อยู่ในระดับมากที่สุดต่อผลิตภัณฑ์ ($\bar{X} = 4.24$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้วิจัยทำศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั่นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้านตำบลบ้านดัว อำเภอลำสัก

หล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ในเรื่องของคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์ เกี่ยวกับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ประโยชน์การใช้สอยของผลิตภัณฑ์ รูปแบบของผลิตภัณฑ์ สีสันทลวดลายของผลิตภัณฑ์ และความแปลกใหม่ของผลิตภัณฑ์ ซึ่งทำให้ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ตรงตามความต้องการมากที่สุด ทั้งในเรื่องของคุณภาพ ประโยชน์การใช้สอย รูปแบบ สีสันทลวดลาย และความแปลกใหม่ของผลิตภัณฑ์ ซึ่งสอดคล้องกับ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2542) กล่าวว่า รูปแบบของผ้าไทยควรจะต้องมีการพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการ และการใช้สอยในชีวิตประจำวัน และควรปรับปรุงลวดลาย สีสันทให้เหมาะสม ซึ่งการพัฒนาในรูปแบบผ้าไทยให้สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า จะเป็นอีกหนึ่งแนวทางที่ช่วยกระตุ้นและทำให้วัยรุ่น หรือคนในปัจจุบันหันกลับมาใช้และให้ความสำคัญของผ้าไทยมากยิ่งขึ้น และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรพิศ เภาภูมิ (2546) ที่ทำการศึกษาปัจจัยด้านรูปแบบรูปร่างใจให้นิสิตนักศึกษาปริญญาตรีผลิตภัณฑ์ผ้าไทย พบว่า นิสิต นักศึกษาโดยภาพรวมจะพิจารณาแบบของผลิตภัณฑ์ที่มีความหลากหลายเหมาะสมกับโอกาสที่ใช้ เหมาะสมกับประโยชน์การใช้สอย และรูปแบบของผลิตภัณฑ์ต้องสะดุดตา แปลกใหม่ ทันสมัย ทั้งนี้ นิสิต นักศึกษาเป็นช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับความสวยงาม ความแปลกใหม่สะดุดตา และความหลากหลายรูปแบบของผลิตภัณฑ์ จึงจำส่งผลให้นิสิตนักศึกษาตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์จากผ้าไทย และนอกจากนี้การสร้างเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภคที่ตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์จากผ้าไทยนั้น ก็ขึ้นอยู่กับ การปรับปรุงและการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าไทยให้มีคุณภาพ มาตรฐานที่เหมาะสม และสะดวกต่อการใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งการส่งเสริมให้ผู้ผลิตตระหนักถึงความสำคัญของคุณภาพผ้าไทย หรือผลิตภัณฑ์จากผ้าไทย และผลตอบแทนที่ผู้ผลิตจะได้รับในระยะยาว (ปริมรัตน์ แวกเพ็ง, 2542)

สรุป

1. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่มต้องการให้พัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายในด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ประเภทของใช้ ได้แก่ หมอนอิง และกล่องกระดาษทิชชู และประเภทของที่ระลึก/ของชำร่วย ได้แก่ ของใส่โทรศัพท์มือถือ และกระเป๋าถือ โดยผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายนั้น ต้องมีสีดั้งเดิม
2. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม มีความพึงพอใจต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้านตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ทั้ง 2 ประเภท อยู่ในระดับมากที่สุดต่อผลิตภัณฑ์ ($\bar{X} = 4.24$)

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้
ควรพัฒนาเรื่องการตลาด การประชาสัมพันธ์สินค้าและผลิตภัณฑ์ผ้าทอของไทย หรือผ้าพื้นเมืองต่าง ๆ ให้เป็นที่ยอมรับของทุกช่วงวัย หรือคนทั่วไปในวงกว้าง
2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรทำการวิจัยเพื่อพัฒนาสินค้า และผลิตภัณฑ์ผ้าทอพื้นเมืองให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้นในด้านของรูปแบบ สีสันทลวดลาย คุณภาพ ประโยชน์การใช้สอย และความแปลกใหม่ของชิ้นงาน เพื่อให้ตรงตามความต้องการของผู้บริโภคในวงกว้าง
 - 2.2 ควรมีการศึกษาเชิงสหสัมพันธ์ เช่น ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้าย

องค์ความรู้ใหม่และผลที่เกิดต่อสังคม ชุมชน ท้องถิ่น

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้าย ที่สามารถสร้างผลิตภัณฑ์ได้ตรงตามความต้องการของผู้บริโภค และส่งผลกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านดัว อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เกิดผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ได้จากเศษผ้าชิ้นคั้นฝ้ายและสามารถนำผลิตภัณฑ์ไปจัดจำหน่ายในราคาที่สูงขึ้น และทำให้สมาชิกในกลุ่ม และในชุมชนมีรายได้เพิ่มมากขึ้น

ภาพที่ 3 การจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน
ตำบลบ้านตัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ณ ถนนคนเดินไทหล่ม

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นคันฝ้ายของกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับความร่วมมือจากกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน ตำบลบ้านตัว อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ สมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นบ้าน และนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในถนนคนเดินไทหล่ม และประชาชนทั่วไปที่มีความชอบในการบริโภคผ้าทอพื้นบ้านที่ตอบสนองสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้และให้ข้อมูลด้านต่าง ๆ ขอบขอบคุณทุกท่านที่ช่วยประสานงานและอนุเคราะห์ในเรื่องเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยจนทำให้โครงการวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ให้ความกรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ ให้แก่ผู้วิจัย จึงขอขอบพระคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยครั้งนี้มา ณ ที่นี้ด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2542). *ทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อผ้าไทย*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงอุตสาหกรรม
กึ่งกานต์ ปฏิบัติ, ภาคภูมิ แสนแมน และศักรินทร์ วรรณะปริญา. (2561, เมษายน). การศึกษาพฤติกรรม
ความต้องการของผู้บริโภคสินค้าปลาหมึกแปรรูปของตลาดในเทศบาลบ้านเพ จังหวัดระยอง.
วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต, 12(12), 1-14.
- ดวงพร ตั้งวงศ์. (2554). *การพัฒนาผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากผ้าพื้นเมืองไทยทรงดำ อำเภอยาย้อย จังหวัด
เพชรบุรี*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
สาขาเกษตรศาสตรศึกษา.
- นฤมล วรภม. (2562). *ชิ้นหัวแดงตีนก่าน*. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.phetchabunpao.go.th/index.php>. (วันที่ค้นข้อมูล: 20 ตุลาคม 2563).
- ปริมรัตน์ แวกเพ็ง. (2542). *รายงานการศึกษาเรื่องทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อผ้าไทย*. กรุงเทพมหานคร:
สำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมในครอบครัว, กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม.
- พรพิล แก้วบุรี. (2546). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์ผ้าไทยของนิสิต นักศึกษา มหาวิทยาลัย
ของรัฐใน กรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
สาขาเกษตรศาสตรศึกษา.
- พรลภัส พิบูลโกคาสมบัติ. (2562). *หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์*. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:
<https://sites.google.com/a/kjwit.ac.th/ponlapass/pathor/hlak-kar-xxkbaeb-phlitphanth>.

(วันที่ค้นข้อมูล: 20 พฤษภาคม 2564).

พิพิธภัณฑ์ผ้าไหมวิทยาลัยนเรศวร. (2551). ข้อมูลผ้าไทยภาคเหนือตอนล่าง-ผ้าเมืองเพชรบูรณ์. [ออนไลน์].

เข้าถึงได้จาก: http://www.thaitextilemuseum.com/Thai/A_5/B10/C15/c15.html.

(วันที่ค้นข้อมูล: 2 กุมภาพันธ์ 2564).

ภิญญา ธนบูรณ์พิพัทธ์. (2564). การเพิ่มมูลค่าให้กับผ้าทอพื้นบ้านภาคใต้. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<https://researchcafe.tsri.or.th/southern-woven-fabric/>. (วันที่ค้นข้อมูล: 29 มกราคม 2564).

เยาวภา โตสงวน. (2559). ผ้าขึ้นหัวแดงตีนก่านไทหล่ม. เพชรบูรณ์: สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดเพชรบูรณ์.

เยาวภา โตสงวน. (2565). ผ้าทอพื้นเมืองจังหวัดเพชรบูรณ์. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<http://www.m-culture.in.th/album /195628/ผ้าทอพื้นเมืองจังหวัดเพชรบูรณ์>. (วันที่ค้นข้อมูล: 16 พฤษภาคม 2566).

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ. (2561, กรกฎาคม-กันยายน). แนวทางการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอ เพื่อเพิ่มมูลค่าภายใต้ โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอและเครื่องแต่งกายมุสลิมในจังหวัดชายแดนใต้ เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดอาเซียน (ระยะที่ 2). *OUTLOOK THAI TEXTILE & FASHION*, 27, 4.

สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอเมืองระยอง. (2563). *ความเป็นมาโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์*. [ออนไลน์].

เข้าถึงได้จาก: <https://district.cdd.go.th/bansang/services>. (วันที่ค้นข้อมูล: 29 มกราคม 2564).

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. (2546). *หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์ชุมชน*.

กรุงเทพมหานคร: สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม.

สิทธิชัย สมานชาติ. (2553). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 2007 108 มรดกสิ่งพิมพ์*. อุบลราชธานี:

คณะศิลปประยุกต์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. (อัติสำเนา).

สุภาพ ฉัตรภรณ์. (2544). *ระเบียบวิจัยทางคหกรรมศาสตร์ศึกษา*. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

